

[Krag.]

Jeg skal slet ikke komme ind paa at opfriske Drøftelsen af de Problemer, vi beskæftigede os med i første Afsnit af dette Møde. Det er der ingen Anledning til, i saa Henseende har mit Partis Ordfører udføreligt redegjort for vor Opfattelse. Men nægtes kan det ikke, at det regnskabsmæssige Hokusfokus, kan jeg gerne sige, som man her har opført, er let gennemskueligt og er til syvende og sidst Udtryk for et Underskud, som efter vor Mening burde være taget med i Betragtning ved Opgørelsen af, hvilke Foranstaltninger til Fremskaffelse af Indtægter det Finansaar, vi sidst gik ud af, og det Finansaar, vi i dette Øjeblik befinder os i, nødvendiggjorde. Men den højtærede Regering har jo i Dag, som under de Forhandling, der tidligere er ført baade i denne Sal og udenfor, hævdet Balance paa sidste Aars Statsregnskab, i det væsentlige i alt Fald, ogsaa under Henvisning til, at Regnskabet i Almindelighed viser sig gunstigere end Budgettet. Og under disse Omstændigheder har vi fra Venstres Side ment os berettigede og for saa vidt ogsaa forpligtede til ved Overvejelsen af, hvilken Dækningslovgivning der var fornøden, at bygge paa den Opgørelse, vi har modtaget fra Regeringen, og som, saaledes som jeg sagde forleden, da Dækningslovene var til Behandling, fuldt og helt maa staa for den højtærede Regerings Regning og paa dens Ansvar. Men jeg kan dog ikke — det er ikke for at sige den højtærede Finansminister en Uvenlighed, paa ingen Maade, men jeg kan dog ikke lade være med at pege paa den Forvandling, der er foregaaet fra den højtærede Finansministers første Optræden i dette Ting i sit høje Embede i 1924 til Behandlingen af denne Tillægsbevillingslov, vi i Dag skal afslutte, den Forvandling, som finder sit Udtryk derigennem, at den højtærede Finansminister holdt sit Indtog med Brask og Bram som den store Opfinder af den ærlige Finanslov og nu staar overfor en Afslutning som Fabrikøren af en Camouflageforanstaltning, som vi alle kan se igennem. Ja, jeg beklager, at saadant skulde blive den højtærede Ministers finansielle Endeligt, men det er jo Konsekvensen af hele den Politik, der gennem disse Aar under det nuværende Ministerium og det forrige socialdemokratiske Ministerium er ført, og ført med den højtærede Finansministers Billigelse. I Dag staar den højtærede Finansminister som den store Laaner, og det er kun faa Maaneder siden, hans Pris forud for Valget den 16. November blev

lovsunget paa Talerstolene ude over Landet som den store Afbetaler af Statsgælden.

Men enhver har kunnet se — i hvert Fald indenfor mit Parti, og jeg tvivler heller ikke om, at det har været Tilfældet indenfor de andre Partier, ogsaa indenfor den højtærede Finansministers Parti —, enhver har kunnet se, i hvor stigende Grad anstrengt Statens Økonomi har været. Og hvor skulde andet have været muligt med saa voldsomt svingende Indtægter og med Fastholdelse i det væsentlige af det Udgiftsniveau, vi var naaet til i langt bedre og lykkeligere økonomiske Tider end dem, vi nu gennemlever. Enhver har kunnet se, — og vi har ogsaa kunnet det —, hvorledes Kriselovgivningen, baade den af 1931 og den af 1932, udhulede Bæreevnen i den danske Befolkning uden at give noget som helst blivende Bidrag til Genskabelse af Rentabilitetsmulighederne indenfor Erhvervslivet.

Saa kan man spørge: Ja, men hvorfor gik man saa fra Venstres Side med til Forligsordningen af Juni 1932, medens man stærkt vendte sig imod det Forlig, som tre Partier sluttede i Oktober 1931? Dette har sin ganske naturlige Forklaring deri, at paa Grund af den kolossale Fejlregning med Hensyn til de Udgifter, som Forliget af 1931 i Oktober foranledigede, var en Fortsættelse ganske tvingende nødvendig. Løfterne maatte opfyldes, Løfterne, som man havde givet saavel Landbruget som de arbejdsløse. Penge dertil havde man ikke; derigennem rejstes Problemet, og vi vidste jo, at der stod 3 Partier samlet om dette Problems Løsning. Og som de Realpolitikere, vi indenfor Venstre er, ræsonnerede vi som saa: Nu maa vi hellere gøre vor Indsats for dog at naa til at faa Tilføjelser til den Udformning, som Kriseforliget fik i Oktober 1931, til Gunst for de nødstedte Kommuner og til Lettelse dog i nogen Grad ogsaa for Erhvervslivet, først og fremmest Landbruget, gennem den væsentligere Nedsættelse af Amtsskatterne, som var knyttet til Forliget af Juni 1932 i Sammenligning med Oktoberforliget i 1931. Jeg ønsker her at sige, at hvis man i Tide havde søgt ind i en Politik, som var Udtryk for, at man vilde sætte Stævne efter Evne, Udtryk for, at man vilde gennemføre en Økonomi i Statshusholdningen, som svarede til den formindskede Bære- og Skatteevne; og som samtidig, saaledes som Tilfældet først blev ved den Overenskomst, som har været Grundlaget for det økonomiske Arbejde i de senere Maaneder, indeholdt en kon-